

Կարծիք, անոր արդարեւ մեր հոգն է թրջած, այդ պատճառով էլ մեր քաղաքի բնակիչներ Յակոբ անուն շատ ունին, մեր դրացի Եղիշիկը բոլոր անձանցին համար Ակոբ կը կոչեն. իրենց ալ շատ ունին Ակո, Եղիշիկ անուն:

Այս թաղեցիներու համար կը խօսին թէ «Եղիշիկ-Ակո» են:

Սուրբ Յակոբ դուռն կը բանայ մեծ-մեծ սուրբերու: Ահա քանի մը օրէն Առաքելաւոր մարգարէի տունն է, առաքել տունը առաքել: Որքան քաղաքի իշխաններն ունին այս օրը, Նախատես-նակի երկկոյնի օղակներ շարժ կը բարդ-ուէին բոլոր անցիցը, ժամէն շապիկ կը քերէին եւ հագցնելով ձեռքը մօմ կու-տային, դեղին մեղրամօմ, Հայրս կը սկսէր շարժանել «Յողթիկ» գոտիքը: Երբեք հայրս էր այսպիսի եղանակներ գիտնալուն. դեռ ակնհայտ մէջն է անոր խաղաղութեան ձայնի ելեւելը:

Որդիական յարգանքը մը մասնակցե-լու համար, դաշ (նախ) ճաշ-մամուս (մեծ մայր) ձեռքը կը պահէին:

—Որդի, անունովդ ապրիտ, Դաւիթ Մարգարի օրհնիթը (օրհնութիւն) վրիթ քաղի. դորանաւ, Սիմոններ դոնանաւ, թողդ ու պահիդ տեսնեմ, ապա մեռնիմ, ծիւն, ծաղկիմ, բարձր իշխանակ դոնանաւ, Այսպէս կը գործէր (գոյն) զիտ մամու, Յետոյ կը համարէին հօրս ձեռ-նակը:

—Յովսէփին պէս օղակաւ ըլլաւ, անուանդ տիրիւ պէս բարեպաշտ, Սողո-մոնի պէս իմաստուն, Յորի պէս արդար եւ ձեռքերով:

Բնուէ շար մարդոց վրայ չէր խօսեր, միայն Յակոբի մասնութիւնը եւ անոր խնդրամօմ ըլլալը կը պատմէր: Եւստիան դատաւարաւոր Դանիէլեան ծերունիներու վրայ ալ կը խօսէր:

Նոյն առաւօտ ժամ կ'երթային, վար-ժապետա ինծի «գիրք» տուած էր, կը կարդային, անխնայ կ'արգել համարաւորով «Մանկանք»ի ժամանակ, Դաւիթ եւ Մարգար անուն ունեցողներու ձեռքը մօմ կուտային եւ ժամանակ կը կանգնեցնէին անձանքի պաղ սեմին վրայ: Հայրս նոյն օր կը փառաւորուէր, վառն զի իր լաւը (արու գաւակ) զորքը կը կարդայ, այնչափ իմաստուն է եղեր:

Ժամէն տուն կը դառնային, ու մեր տուն, պոխերիկի գլուխը քաղած կը գտնէին վարժապետներ, շուտաւ մը քա-նանայ, լուսարար եւ ժամար: Գիրքն, հաց, ժամիկ եւ պողովով սոխն անտա-էր: «Եւ» հաց գլին, աէր կենդանի» կ'ընէին ու կը խնդէին (ծիւն): Մինչեւ օր իրենց փորի տունիկը լաւ մը չը ճնն-նուէր (լաւ արեւնաւ), մինչեւ օր մեր գիրքին անտա-էր քաղաքի քաղաքի, չէին քաշուեր: «Ձեմ խմոր»ի անքաղա-քալութիւնը չուէին: Ասոր համար է որ անոնք դարձնէ: «Եւ» աէր անքաղաքի:

Նոյն օր վարժապետն չէի երթար, մինչեւ երկկոյն տամպուր (տալի) կը չա-լէի: Վառն զի «Դաւիթ» Մարգարէն ալ տամպուր կը չալէր: Հետեւեալ օր վարժապետներու ձեռքը համարաւորու-կ'երթային, նուէր տանելով կարմիր փոր:

Մարգարէին կը յաջորդէ մարտիրոսը, նախաժամ եւ անաշխ մարտիրոսը, Ս.

Ստեփաննոս: Մամա հաւատարմութեամբ արեւելք մը կը շնչէր այս երիտասարդ սուրբի արեւելքները: Կը պնդէր թէ ան-նիկալ մեկն է եղեր, մինչեւ մեր քաղաքն եկեր ու Շահապիկի ժամու հիման քարը դրեր, օծեր, պատարագներ ու դրոշմէր: Անշուշտ այս համարմամբ էր որ նոյն օրը քաղաքացիք ուխտի կը դիմէին գոհար-գունդ այդ հնչակաւոր գիւղը, ընտիր գիրքի, խաչի դեղձի հարեմբը, որուն պաշտած աւետարանը կարմիր էր, խնդ-կած: Բազում խուճիկ կարմիր, աղ-լիկները կը խօսէին նման կարմիր շողջաղուն:

Ժամերգը գրեթէ կէս գիշերին կը սկսէին, մասնաւոր այսօր օր էր կուտակ (կրկնուած) ծանր, տեղի օրհնութիւն կար, երեքամակ (երկր) էլանի արց, Այսօր դատեալ կար: Բոլոր արարածներու ձեռք մօմ կուտային, երկուցորդ ձեռքը կը կատարէին ժամերգութիւնը, վառն զի նոյն կողմի խորանին տունն էր, փառն, Ստեփան, Մարտիրոս անուն կրօններ կը կարգային գիրքը, զլուէ գը-լուխ (ամբողջ) խուճիկ եղած (գոյն): Ստե-փան անուն շատ յարգելի է մեր մէջ, մինչեւ անգամ այն ծառեր, ծիրաններն մասնաւոր, որ վարժապետ էին, եւ որոնց պատուը վարժապետ համար քարակեր (քարկոծ) կ'ընէին, եւ ժառանգութիւն (անաւ փրցունել) վարժ կը բերէին, կը կո-չուէին Ստեփաննոս:

Հանդիմանալ էր նաեւ Գլխաւոր Ա-ռաքելոց տունը, ձեռնարար, բարձր, տալիսարար այդ սուրբերու տունը, կիրճե-րու մէջ մոլորեալ ուղեւորները խնդրող այդ օրապաշտներու տունը, Միջնաբերդ-ցիւններուն պաշտպան ու պարծանք այդ Պողոսի եւ Պետրոսի տունը:

Այդպիսով իրենց կը հիւրընկալուէին այս գիշերը իրենց քաղաքացի քաղաքացի-ներու տունը, հետեւեալ օր լուսու տա-լանի ըլլալու համար Ս. Առաքելոցի հո-գեարար քաղաքը հուսկաւոր քաղաքը, որով անգամ ժողովուրդը կ'իմանար թէ ինչպէս «Յիսուս - Գրիգոր» խաչա-փայտին վրայ ճէլալ ճէլան կ'էնայ-կու-գայ» (տառամունի):

Հին եւ նոր կառկարանին տեղեկ, խաղաղապետ (չառ հուսու) եղող հայրս կը բացատրէր թէ ինչու Պետրոս զլու-ւոր կը կոչուէ. կ'ընէր թէ անոր զլուսը շատ ճաշ (մեծ) էր. եւ կ'ապացուցանէր որ նորածին, խաչի գլուխ երախտներ Պետրոս կամ Պողոս կը կոչուէին: Եթէ պատահէր որ չափաւոր զլուս ունենային, մեծցնելու համար քանի մը հատ փռի (եւս եղած) կը կուտային. այսպէս էին Շաղոյնց, Թեղի-Մէլից, Ջաղապանց Պետրոս աղաներ:

Հայրս կը պատմէր թէ գիտէ եղեր ինչու համար Պողոս առաքելու «ան-թի» (անօթը անօթի կը հասկնալ) կը կոչուէր, թէ նախ Սողոս էր եւ ապա Պողոս եղաւ, ինչպէս որ ուրիշ մէկ ալ, իր ժամանակակիցներէն, Սողոմ էր եւ Պողոս եղաւ: Հիշալիք ու հիշատիկ պատ-մութիւններ կը պատմէր այս երկու Պո-ղոսներուն վրայ:

Ճշմարտութիւնը հոն է որ, քաղաքը դարձ մը ի վեր այլ եւս այս երկու ա-ռաքելներու անունով երախտ չեն մկտոր: Եթեանց կ'ըզտեն մեր քա-ղաքին:

Առաջ սուրբերու չորրորդն է «Որդիք Որոտման» տունը, անհեղինակ, սուրբե-րու, ամուրիներու պաշտպան օրաց տունը, մարգարէն Աւետարանչի եւ զլուսարի առաքելաց տունը:

Որդիք հիմնուածով կը պատմէր իրեն օրոք սուրբերու մասին. անոնց հողը լաւած էր. երեսին քանի էր Մուսայի հայրս: Նա կը պատմէր թէ ինչպէս «անգլուս» Առաքելոցը կ'օրիք աշխարհ բացած էր: Իսկ երբ կը պատմէր Աւետարանչի կեանքը (որուն համար կ'ընէր թէ ամէն կերպով աւելորդ չէր ունենալ) ու կը հասնէր այն տեղ ուր լաւած է Երեսին «բրեց» օրապաշտը, բրեցնէր, իր ձայնը կը նուազէր, ար-ցունքը իր խորամանկէն վար կը օտնէր եւ տխրանայ եղանակով մը կ'ողորմ-նաւորէր «Դարձ անձ իմ»:

Այս օր տունի էին միմիայն Ախաւես, Ախո, Ախլո անուն ունեցողներ, իսկ Խովան, Ալման, Ալմո անունակներն Յովհաննու Կարապետի ձեռնարկը կը օտն-ուէին: Այս երեքոյ պաշտիկ բարեկենդան է, Գանի մը օր ալ, անա Կաղապը:

ԱՐՏԱՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Ա Ն Գ Լ Ի Ա

Թագաւոր Արթուրեանի իշխանին տունը Արշիլոյ մեծ Պատուականներէն Բագիթի առաջին տառնաւ:

Սըր Մարթիմար Տիւրանի միջոցաւ հնդ-կական կառավարութեան եւ Արթուրե-անի միջեւ կառարարած վերջին բա-նակցութեանց իւր հետեւեալ այս պա-տիւր եղաւ իշխանին: Տարեգլխի առթիւ Սըր Մարթիմար Տիւրան եւս պատուական տառնաւ: Այս ամէնը ցոյց կուտան թէ շատ կարեւոր եղած են Արշիլոյ բանակ-ցութիւնները որոնցով կ'ուզէր ապահո-վել իր կացութիւնը կեդրոնական Արշիլ մէջ, Ռուսիոյ կողմէն հնդկական կայս-րութեան դէմ ո'ւ եւ ի սպառնալիք պա-տանկաւորութեան ժամանակ:

Կեցող օրաթերթը յունուար 3ի թիւի «Յառաջիկայ պատերազմ» վերնագիր յոգնածի մը մէջ կը մարգարէանայ թէ Արշիլոյ եւ Յարանայի միջեւ պատերազմ պիտի ծագի:

Վերջի երկու շաբաթներուն մէջ Լուստն 250 հզ. զինուոր են ինքնուր-ցայէն:

Ռ Ո Ւ Ս Ի Ա

Երկէ հասած եւրոպական թերթերը կ'ընեն թէ Բերլինի մոտոլապահայտն վիճակը հետզհետէ կը դժնայ: Բարեբախտ-հարկաւոր մարդիկ կը մեռնեն, ձեռքը հիւսնակութիւնը տարածելու միջոցն եղած է: Ինչպէս հետագիւր ալ լուր բերաւ, գիշերօթիկ վարժարանները փակուել են:

Ի Տ Ա Լ Ի Ա

Սիւրիլիոյ թշուառութիւնը երբ մէկ կող-մէն կը ծանրանայ, միւս կողմէն ալ լուսաւ կողմէն թշուառութեան նշանները շատ բացայայտ կ'ընեն: Պարիս կը գրեն թէ հոն ալ կացութիւնը Սիւրիլիոյն լաւա-րոյն չէ: Կառավարութեանը իրաւաւորու-յան իր մշակել տան արեւելք, գեղա-ցիւնները ալ խառնութիւն չունենալով, հաց

ճարելու համար օտարաւոր են մուրաւ, Նահանգին ամենէն կարեւոր բերքը, դի-նին, չմասնաւոր: Յարանայի եւ Սպանիոյ հետ առեւտրական դաշնագրերը շնորհա-ւալով իմաստը իր գինին կրնայ զրկել միայն Չափերիւ, ուր արդէն առաւ եւս պատկան գինիները եւ մրցում կ'ընեն խառնակներն շատ անգլիներէն: Այս խնդ-կացութիւնը շատ մտահոգութիւն կը պատճառէ:

Ս Ս Ս Ո Ւ Լ Պ Ե Յ Բ Լ Բ

Հետագիւր լուր բերաւ թէ երեսնի երկարաւոր Սըր Մամուէլ Պէյըրը — օր 1893ի վերջին մեծ մեռնողն է — մար-մար փոխանակ թաղելու տարն են, իր կտակին համաձայն: Թողունը հիւսիս թէ ինչ ըրած է մեծ երկարաւոր լուսնեւ-համար Նեղոսի աղբիւրներուն հին հանե-լուկը ու Ափրիկէն ալ քաղաքակիրթ վի-ճակի մը վերածելու: Միայն ինչեք իր բարոյական ազդեցութիւնը ժամանակա-կից բարձրացւաւ վրայ:

Սըր Մամուէլ Պէյըրը ամենէն լաւա-գոյն գործը եղաւ Թիւրքիոյ օրինակով քաղաքները արկածախնդրութեան եւ թա-փառական ասպետութեան օգին, անձ-նութիւն եւ հրաշալիք ճաշակը: Անշուշտ դարուս դրական ձգտումը կը պահանջէ որ Պիւսթիւնները, Սթեմները, Կարնի-ները, Սթանիւնները ինչպէս նաեւ այն բոլոր արի մանուկները որք եւրոպայէն կը մեկնեն ի Գոնիօ, իրենց ուղեւորութեանց գիտական կամ արդար-օրինական երեւոյթ մը ընծայեն: Բայց արդեօք ժամանակակից արդիւնները չէ-վառնային վառել յափառացած հին ցեղերու սրտին մէջ դիւցազնական բնազդն ու վրայակալին տանը: Եւստիան կը գը-րէ օրինակն այն մեծահարուստ եւ աշ-խարհիկ երիտասարդին, Պ. Մընթենչի ձեփարէի, որ ալ պարճաւէ յաջեցած, բարձր դարձացումով մը հմտութեա-լաւ, օրոքն Սթեմիկի հետ երթալ իմին փառն փնտաւ, որպէս զի օրով թէ ինչ է ծարաւը, ինչ է անօթութիւնը, եւ խառնաճակատ Ափրիկէի անտառնե-րու գահաւոր մէջ իրեն քաղաւոր ճամբայ մը բանայ կացիւր ձեռքը բռնած, ինչ-այդ ներացած քրիստոնէի որ միայն իր ազնուականի զինանշանով փառաշա-րեալ կուտային մէջ չըլլալով քաղաք չէր գրած Լուստնի օտարաշխարհի վրայ: Սըր Մամուէլ Պէյըրը երեսն են որ կը ծնա-նին Սթեմիկ ձեփարէի:

Այդպէս, Յարանայի մէջ ալ, ամենա-բարձր ազնուականութեան ամենէն փայ-լուն անուններն են, Իւզէսի երիտա-սարդ զուգը, քանիւնիկը օտարականին մէջ արդէն ձանձրացած այն ամէն հանդը-ներէն զորս փառնական ուսումը կրնայ ալ, անհեալ տարի կ'երթար նոր խա-ղաղութիւններ ընելու Ափրիկէի խառ-նը, եւ տարալոյս չկար թէ նոր ոյժե-րով եւ փառքի օրոտակով պատկով մը պիտի դառնար անկից եթէ մահը չի ըզ-դետներ զինքը օտարական հողին վրայ:

Սըր Մամուէլ Պէյըրը, բանաստեղ-ծական հրապարակ տալու համար իր արկածներուն, հետը տարած էր իր կինը, գեղեցիկ եւ հրապարակ աւստրուհի մը որու համար ամուսնու պէտք էր տա-նապատկով իր կարովը, արիւթիւնը եւ խորամանկութիւնը: Իր օրոքութեանց պատմութիւններուն մէջ, կ'ը տեսնուի

թէ ինչպէս կ'անցնէին աւագանքով լեցուն երկիրներէ, կինը պատգարակի մէջ, եւ ինք անոր թոյլ ի վեր քաղաւոր բարձր խառնութեան մէջէն, պզտիկ ալ ճաշարի շուքովով մը պաշտպանով զայն սեւ հրոսախառնութեան կամ նի-ղակներուն դէմ: Կը պատմէ նաեւ թէ ինչպէս հապառական անապատներուն օտարականներուն վրայ, մինչդեռ առաւել-տիկին Պէյըրը իր լոգանքը կ'անէր վը-րանին տակ, ինքը Սըր Ս. Պէյըրը պա-հակարութիւն կ'ընէր այնտեղ, հրացանը ուր, փոխանելու համար տարածներն օրը այդ ըլլալով օրսին հրապարակն հոն յանդիմանութեան էին: Գործնական գիւթ-վէպ մըն է ասիկա, որ ցոյց կուտայ թէ հապառակ ամէն բանի պէտք չէ շատ գէշ զրուցել այս տափակ ու կարծրացած դարուն:

Գ Ե Ր Մ Ա Ն Ի Ա

Գերմանական օրագիր մը կը ծանու-ցանէ թէ Պիլմարը իշխանի Յիւստի-անները ազդեցութեան են եւ կը գտնուէն Շթալթիւրմ Գոթթա ապագրիկի քով: մեծաղբ Ն համար կը կողմեն, բայց հրա-պարակ պիտի չլինեն, վառն զի Պիլմարը կամը յայտնած է որ իր մահին յետոյ միայն վաճառուին:

Ս Պ Ա Ն Ի Ա

Բողոքաւոր զինուորներ: Մէլիլայի արեւմտեան Գոթթա զորագնդի մը օպաները գոյացողից զարմացում մը ու-նեցան, միայն զնաւ էին պետական վիճակահանութեան արժեթուղի մը, որ կը շահի 750,000 ֆրանք:

ՕՐՈՒԱՆ ՆԵՌԱԳԻՐՆԵՐԸ

Բեղապարակ, 8 յունուար

Նախ-Վրէժս կ'ընէ թէ Եւրոպայի խաղաղութիւնը 1894ի համար ապահո-վուած կրնայ համարուի:

Պերլին, 3 յունուար
Կարեւորեալ պատերազմ զեղչի օտար-ի ինքնուր հարկերն 4 ի:

ԱՂԳԱՅԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

ԳԱՂԱԳԱՅԻՆ ԺՈՂՈՎ

Գաղ. Ժողովը երէկ նիստը ըրաւ լաւալիտի խորհրդարանին մէջ նա-խադասութիւնը 1894ի համար ապահո-վուած կրնայ համարուի: Պերլին, 3 յունուար
Կարեւորեալ պատերազմ զեղչի օտար-ի ինքնուր հարկերն 4 ի:

Ա. Ժողովը արդարութեան դը-ժոց վսեմ. նախարարին մէկ ծա-նուցադրէն խորին շնորհակալու-թեամբ տեղեկանալով որ Օգոս-տոսիաւ Սալթանը այս անգամ եւ նոր տարուոյ եւ Ս. Միշիկեան տունին առթիւ հրաման ըրած է 40,000 լիրալի գումար մը նուիրել ազգա-յին Պատրիարքարանին, որովայն այս կայսերական շնորհին արժիւ երախտագիտական ուղերձ մը մա-տուցանել:

ԹԵՐԹՈՆ «ՀԱՅԵՐԱՆԵՐ»Ի (33)

ԺԱՆԱՒԱՐԱՐ

ՕՐԻՈՐԴ ԳԱՐՈՒՆ

ՄԱՍՆ Բ.

- Գնա՛, աղջիկ, Մարի-Ռոզի քով գնա՛: Մեզ առանձին թող:
- Կարը հաւցաւ. թողուց որ Ժիւ-պիթի հետնայ, յետոյ ըսաւ.
- Մի՛նակ ե՛նք:
- Այո՛, մայր:
- Ըսի՛ թէ, դուստտ, մարդ իր պարտ-քը կատարելու երբեք պէտք չէ վարանի...
- Առաւօտ իմ, Առաւօտ իմ, մեր-մէջնից մարդիկ:
- Ենթադրեցէք որ օր մը զիպաւա-ծով Միլաթօրի անհեղութեան մէկ նը-շանը, մէկ ապացոյցը գտնէք...
- Հայրս խաղաղութեան չափով յայտնէր անոր շապիկ... Այն ապացոյցը գտնելու է...
- Մայր, ինչ կը պահանջէք, ըսաւ Միշիկ օտարապետ:
- Ինչու աղջիկ լուսնուած էք, դա-ւաւ:

- Ո՛հ, մայր, մայր, չէք գիտեր:
- Ես բան մը չեմ գիտեր: Ինչ կայ:
- Մարդիկ ինքզինքը բաներ էր եւ անոնք հանդարտութեամբ, այնքան տխուր ծանրութեամբ կը խօսէր որ, մարդիկը պա՛մ կը կարծեն թէ օխալեր էր, թէ մայրը բան մը չէր գիտեր...
- Թե Առաւօտ իր անպաւա բարութեամբը անոր հոգին անթափանցելի խառնարի մը մէջ ձգած էր աշխարհն պէս...
- Այո՛, պարտքը պիտի ընեմ, մայր:
- Լաւ, դուստտ, Պիտի օգնէ՛ք Մի-րաթօրի որ իր զոհարարին կացութեանը ազատի...
- Այո՛, պիտի օգնեմ...
- Եւ այս մասին ամէն պէտք եղած միջոց ի գործ պիտի դնէ՛ք:
- Այո՛... Եւ ամալայն, մայր...
- Ըսէ՛ք, դուստտ...
- Աւելի խոհեմութիւն չէ՛ միթէ օր մեծ արդարութեան այս խաղաղութե-թիւններէն հեռու կենալ... Կը վախ-նամ որ նորանոր դժբաղդութիւններ չե-լին դէմ: Չկրնա՛ր ըլլալ որ Միլաթօրի անհեղութիւնը, եթէ ապացուցուի, օւ-րիշ մը օտարապետութեան անգիտ տայ...
- Ինչ փոթ, աղա՛ս...

- Բայց այդ ուրիշը կրնայ թշուառ մը, մարդիկ մը ըլլալ...
- Դուրի մը, մարդապաշտի մը կը զթա՛ք:
- Ո՛հ, մայր, անոր չեմ զթա՛ք, բայց կրնայ ըլլալ որ այն մարդիկը, այն թշուառը, կեանքին մէջ առանձին չը-լայ... Կրնայ ըլլալ որ մայր մը, կին մը, դուստտիկն ունենայ, որք իր նշ-ուակութեամբ անգիտ ցաւերու մէջ իյ-նան...
- Ինչ փոթ, ըսի՛ք... Կրկնեց կոյրը ցած ձայնով:
- Ես որ արդարութեան պաշտօնեայ չեմ, ես որ վերջապէս պատժելու պար-տաւորուած չեմ, իրաւունք ունի՛մ մի-թէ, մարդ մը վրիկելու համար, դուցէ՛ տարալ ըստանալ մը կ'ործանէ...
- Իրաւունք ունեմ...
- Մայր, գործեր կան, օրը մարդուս կարողութեան վեր են...
- Լորանի պատկերը կը անտանէր միշտ անոնց միջեւ: Անոր անունը կուտար ի-րենց չրթներուն վրայ, բայց օտարապետ չէր թողար որ արտասանէ զայն: Եւ յանկարծ կոյրը, նոյն ցած ու ծանր ձայ-նով օր մեկ հառաչանքներու կը նմա-նէր ըսն թէ խաղաղութեամբ, ըսաւ:

- Եթէ դուք չընէք այս բանը, դա-ւաւ, ես կ'ընեմ:
- Դուք, մայր, դուք: Ո՛հ Տէր Առաւօտ:
- Եւ մորը քով վազեց. դայն թեւե-րուն մէջ օղակեց, դուստտներով ծածկեց զայն եւ, ինչպէս տղաութեան տանն, մանկական գողտր ու անուշ բառերով սկսաւ կոչել զայն:
- Մայրիկ, ո՛հ, սիրական մայր-րիկ...
- Եւ հեծկաւաց:
- Մարդիկը, իր եղբորական օրոյ ման վրայ հաստատ, յարեց:
- Պարկեմ մարդու մը կեանքին մէջ, դուստտ, յանդիմանութիւն մը, գէշ մը-տածումի մը տեղ գտնուելու չէ...
- Ձեր պարտքը պիտի ընէ՛ք:

